

Arrest

nr. 100 418 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van Tadjiekse origine en sjiitisch moslim. U bent geboren te Kabul. Nadat uw vader overleed, nam uw oom de voogdij over u op. U verbleef bij hem in het dorp Qalai Fato, nabij de stad Kabul.

Toen u vijftien jaar oud was, wilde uw oom dat u zou trouwen met een oudere man die al was gehuwd. Hij nam u mee naar de stad Qom in Iran, waar deze man woonde. Uw moeder woonde daar ook. Omdat u noch uw moeder met dit huwelijk akkoord gingen, protesteerden jullie. Jullie werd zwaar geslagen door uw oom. Uiteindelijk kwamen de burens tussenbeide en diende uw moeder een klacht in

tegen uw oom bij de Iraanse autoriteiten. Uw oom werd veroordeeld en na een gevangenisstraf werd hij Iran uitgezet. Uw moeder en uzelf verhuisden vervolgens naar Teheran, waar jullie zich in de wijk Shah Abdul Razim vestigden. Uw moeder regelde vervolgens uw huwelijk met uw huidige echtgenoot, S. K.. Kort na de geboorte van uw eerste zoon keerde u met uw man en zoon terug naar Kabul, waar u op verschillende plaatsen verbleef. In Kabul hebt u opnieuw problemen gekregen met uw oom. Hij eiste dat u zou scheiden. Op een trouwfeest werd u aangevallen door de dochters van die oom. Ondanks deze problemen diende u toch een aanvraag in verband met de gronden waarop u recht had via uw vader en die nu in handen waren van uw oom. U werd evenwel door uw oom bedreigd.

Uiteindelijk besloten jullie terug te keren naar Iran uit vrees voor represailles door uw oom. Jullie vestigden zich opnieuw in Shah Abdul Razim in Teheran, waar jullie een vijftal jaren bleven, totdat jullie ergens in het voorjaar van 2011 werden gedeporteerd naar Afghanistan.

Jullie gingen naar uw geboortedorp Qalai Fato, waar jullie ongeveer vier maanden bleven. Uw echtgenoot begon er te werken als metselaar voor een ingenieursbedrijf. U werd even later aangenomen als kok. Niet zo lang na jullie terugkeer kregen jullie een brief van de taliban, waarin werd geëist dat jullie zouden stoppen met deze werkzaamheden. U vermoedt dat uw oom de taliban had ingelicht over jullie werkzaamheden. Jullie hebben toen besloten om Afghanistan te verlaten.

Jullie zijn samen naar Iran en vervolgens naar Turkije gereisd. Toen u de grens tussen Griekenland en Turkije overstak, bent u van uw echtgenoot gescheiden. Van Griekenland bent u alleen naar België gereisd, waar u op 16 januari 2012 bent aangekomen. Op 18 januari 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend. Uw oudste zoon is vervolgens naar België gereisd. In België bent u bevallen van uw derde zoon, Amir.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een taskara voor, alsook de taskara van uw echtgenoot, uw arbeidscontract, het arbeidscontract van uw echtgenoot, negen familiefoto's, een dreigbrief van de taliban, een kopie van een klacht die u hebt ingediend tegen uw oom en een kopie van een document dat u in Griekenland werd uitgereikt.

Na aankomst in België heeft u vernomen dat uw echtgenoot en tweede zoon momenteel in Griekenland verblijven.

B. Motivering

Dient echter te worden opgemerkt dat aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u op deze basis de status van vluchteling niet worden toegekend.

Vooreerst dient op enkele opmerkelijke hiaten te worden gewezen, dewelke de geloofwaardigheid van uw verklaringen volkomen op de helling zetten.

Zo heeft u tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 januari 2012 in het geheel geen melding gemaakt van het feit dat u in 2011 uit Iran werd gedeporteerd en een tweede maal problemen kreeg in Afghanistan, ditmaal omwille van uw beroep. Meer nog, u verklaarde uitdrukkelijk dat u nooit een beroep heeft uitgeoefend (vragenlijst, vraag 10b). Uw verschoningsgronden voor de hiaten in uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, m.n. dat u op dat moment in de war zou zijn geweest, dat u zeven maanden zwanger was en u bijgevolg hier niet aan zou hebben gedacht, is niet aannemelijk. Er werd immers expliciet gevraagd of u naast het beroep van huisvrouw nog enig ander beroep heeft uitgeoefend, waarop u ontkennend heeft geantwoord (zie vragenlijst DVZ dd. 18 januari 2012, punt 10). Op de bijkomende vragen naar andere problemen antwoordde u eveneens ontkennend (zie vragenlijst DVZ, punt 3.8). Dat u bijgevolg op DVZ op geen enkele manier enige melding maakte van de problemen die u heden aanhaalt als de reden waarom u uiteindelijk Afghanistan diende te ontvluchten, nl. de vrees t.a.v. de taliban ten gevolge het werk van u en uw man, is hoogst opmerkelijk en roept ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

U stelt verder dat u oorspronkelijk niet wist om welke reden u Afghanistan diende te verlaten richting Europa. U beweert dat uw man u dit niet vertelde omdat u zwanger was en u het pas later via uw moeder heeft vernomen. Dat u in het geheel geen idee zou hebben gehad waarom u Afghanistan een tweede keer diende te verlaten en u zich hierbij geen vragen zou hebben gesteld (en hier evenmin een antwoord op zou hebben gekregen van uw moeder of echtgenoot toen u ook Iran verliet met bestemming Europa), is zeer weinig geloofwaardig (CGVS 2, p. 4). In alle redelijkheid kan worden gesteld dat u zich toch enigszins zou hebben afgevraagd waarom u met uw gezin plots uw land en vervolgens ook Iran opnieuw diende te verlaten en u zich hierover dan ook heeft geïnformeerd.

Dit alles roept ernstige vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Ook bij de stukken die u voorlegt ter staving van uw werk, dienen de nodige opmerkingen te worden gemaakt. Bij het voorgelegde document over uw contract in Afghanistan dient te worden opgemerkt dat bij uw beroep het woord cock wordt vermeld, wat bezwaarlijk als een correcte vertaling van het woord 'kok' kan beschouwd worden. Dergelijke spelfout roept vraagtekens op bij de authenticiteit van dit document. Het roept bovendien verwondering op dat u voor een Afghaans bedrijf zou hebben gewerkt, met enkel Afghaanse werknemers (CGVS 2, p. 3), u het Engels niet beheerst,

maar dat u toch een contract in de Engelse taal voorlegt. Verder bleek het webadres op de door u voorgelegde arbeidscontracten, met name www.neroengineering.co geen actieve webstek te betreffen, wat eveneens toelaat om de echtheid van dit document in vraag te stellen. Deze vaststellingen bij de door u voorgelegde documenten zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op een helling. Het naamkaartje van de president van Nero Engineering dat u voorlegt, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Bovenstaande opmerkingen laten niet toe geloof te hechten aan de reden die u aanhaalt voor uw vertrek uit Afghanistan. De algemene geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt hierdoor dan ook aangetast.

Verder maakte u evenmin aannemelijk werkelijk problemen te hebben gekend met uw oom A.. Vage en onduidelijke verklaringen ondermijnen immers deze verklaringen.

Zo kon u geen uitleg geven over de precieze positie van uw oom. U bleef meer bepaald zeer vaag over zijn banden met de mudjaheddin, taliban en regering. Nochtans stelde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw oom werkt voor de autoriteiten en hij heel bekend is. Dat uzelf zo goed als niets weet te zeggen over de functie of achtergrond van uw oom, mag dan ook erg verbazen. U stelde dat hij, voordat u samen met hem een eerste maal naar Iran vluchtte, in een basis van Hezb Islami werkte, maar had er geen idee van wat zijn activiteiten daarna waren (CGVS 1, p. 13) en wist u niet of hij nu nog tot Hezb Islami behoort (CGVS 1, p. 13). Gevraagd naar zijn huidige werkzaamheden en banden met de regering blijft u eveneens verdere verduidelijking schuldig (CGVS 1, p. 10 en 14). Dit alles is niet van aard om geloof te hechten aan uw beweringen omtrent uw oom. Uw antwoord dat u vooral bezig bent met uw eigen leven is, niet afdoende, omdat uw oom enerzijds zo bepalend zou zijn geweest in uw leven en u anderzijds verklaarde heel veel moeite te hebben gedaan om hem op te sporen teneinde hem om vergeving te kunnen vragen (CGVS 1, p. 7). Vervolgens herhaalde u dat iedereen bang van hem is omwille van zijn banden met de taliban (CGVS 1, p. 14), maar ook deze bewering bleek u geenszins te kunnen staven. U wist niet of hij ooit een officiële functie heeft bekleed ten tijde van het taliban-regime (CGVS 1, p. 14) en kon geen verdere uitleg geven over de banden die hij actueel zou hebben met de taliban (CGVS 1, p. 13). Wederom dient te worden vastgesteld dat u uw beweringen in het geheel niet weet hard te maken. U wist verder niet of uw oom al dan niet de bescherming genoot van een of andere krijgsheer/commandant (CGVS 1, p. 14). Dit alles is hoogst merkwaardig.

Daarenboven stelde u dat hij uw schoonfamilie heeft kunnen opsporen via één van zijn mensen, maar kon u verder niet preciseren wie deze mensen dan wel waren (CGVS 1 p. 14). Evenmin kon u uitleggen waar hij juist verblijft. U stelde dat u uw best deed om zijn adres te vinden om hem om vergeving te vragen (CGVS 1, p. 7) maar daar niet in slaagde, om uiteindelijk te stellen dat hij in Wazir Akbar Khan woonde. U kon evenwel niet preciseren waar in deze wijk hij juist verbleef (CGVS 1, p. 9). Dit is vreemd, aangezien kan worden verwacht dat uw pogingen een concreet resultaat zouden opleveren, indien uw oom werkelijk een dergelijk berucht persoon is. Het feit dat u zijn juiste verblijfplaats niet kende is nog opmerkelijker aangezien er ook een familieraad zou zijn gehouden om de problemen tussen jullie te proberen op te lossen (CGVS 1, p. 8). Daarenboven bleek u van 2002 tot 2005 (1381 tot 1384, volgens de Afgaanse kalender) in Qalai Fato te hebben verbleven (CGVS 2, p. 3) en met Y. S., de persoon die toezicht hield op de gronden van uw oom (CGVS, p. 15), te hebben gesproken. Rekening houdend met deze verklaringen kan in alle redelijkheid worden verwacht dat u weet heeft van de exacte verblijfplaats van de door u gevreesde oom. Daarnaast bleef u uiterst op de vlakte toen er naar zijn andere woon- en verblijfplaatsen werd gevraagd. Zo had u er geen idee van op welke verschillende plaatsen hij heeft gewoond sinds hij werd gedeporteerd uit Iran (CGVS 1, p. 9). Verder stelde u dat zijn familie een privé-huis heeft in Pakistan, maar wist u in het geheel niet waar in Pakistan dit huis zou zijn (CGVS 1, p. 9).

Verder legde u andere bedenkelijke verklaringen af die de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bevestigen. Zo roept het verwondering op dat u ondanks het feit dat uw oom berucht was en door iedereen gevreesd (CGVS 1, p. 10), toch nog stappen zou ondernemen om uw grond op te eisen. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u zich kalm houdt voor de oom die u vreest en u naar het leven staat. Het feit dat u dit element bovendien eveneens onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst DVZ, punt 3.8) zet de geloofwaardigheid van deze verklaring verder op de helling. Uw vage verklaringen hieromtrent bevestigen bovendien deze ongeloofwaardigheid. Zo stelde u dat u in het najaar van 2005 (zevende maand van 1384, volgens de Afgaanse kalender) nog een klacht zou hebben ingediend over het land dat u toebehoorde en dat u vernam dat u recht had op 20 jerib land, maar dat u eigenlijk niet wist wat er met deze grond verder is gebeurd (CGVS 1, p. 11). U stelde later dat een deel van de gronden door uw oom werden verkocht, maar u kon niet preciseren hoeveel van deze gronden werden verkocht (CGVS 1, p. 12). U had er overigens geen idee van hoeveel gronden uw oom daar nu nog bezit (CGVS 1, p. 15).

Voorts is het opmerkelijk dat u in het geheel geen documenten kan aanbrengen van het proces dat tegen uw oom werd gehouden in Iran. De loutere verklaring dat er geen documenten werden bijgehouden voor vluchtelingen (CGVS 1, p. 16) houdt geen steek. Het is immers niet aannemelijk dat er wel een rechtszaak zou zijn gehouden waarbij uw oom werd veroordeeld, maar dat er geen enkel document van zou zijn, louter en alleen omdat u een vluchteling zou zijn.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent uw oom en omwille van hem problemen te hebben gekend in Afghanistan.

Het Commissariaat-generaal erkent ten volle de kwetsbaarheid van Afghaanse vrouwen ten gevolge de heersende sociale tradities en maatschappelijke waarden. Er kan evenwel geen geloof worden gehecht aan de door u geschetste problemen met de taliban, noch aan deze met uw familie. Er kan dan ook niet zomaar aangenomen worden dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan.

De andere documenten die u voorlegde kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Immers, om enige bewijskracht te hebben dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben (zie hiervoor bijgevoegde informatie in het administratieve dossier).

Gezien voorgaande vaststellingen kan u het statuut van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Kabul, waar heeft verbleven en waar u tot op heden familie heeft wonen, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster onderneemt een poging om de verschillende onderdelen van de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en besluit dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en er onzorgvuldig te werk is gegaan. Uit de toelichting bij het middel leidt de Raad eveneens af dat verzoekster artikel 3 EVRM geschonden acht.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om haar subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissing te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan'* van UNHCR van 17 december 2010 evenals een jaarrapport van 2012 van Human Rights Watch over de mensenrechtensituatie in Afghanistan.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Verzoekster stelt enerzijds haar oom te vrezen omdat zij niet akkoord ging met een door hem opgelegd huwelijk en anderzijds ook de taliban te vrezen naar aanleiding van haar werkzaamheden als kokkin voor een Afghaanse bouwfirma.

Wat betreft de beweerdte vrees voor verzoeksters oom merkt de Raad op dat, daargelaten de geloofwaardigheid daarvan, deze feiten geen verband houden met één van de vijf criteria van het vluchtelingenverdrag. Verzoekster wordt door haar oom immers niet vervolgd omwille van haar ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of haar politieke overtuiging. Zowel de beweerdte huwelijksproblematiek als de problematiek betreffende het grondgeschil, die verzoekster als tweeledige oorzaak voor de problemen met haar oom aangeeft, betreffen immers elementen van louter intra-familiale en gemeenrechtelijke aard.

Wat betreft verzoeksters beweerde vrees voor de taliban merkt de Raad op dat de verklaringen die verzoekster daaromtrent aflegt om verschillende redenen niet kunnen overtuigen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat verzoekster over deze problematiek met geen woord repte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel haar daar werd gevraagd om, zij het bondig, *“nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten”* van haar vrees weer te geven (vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken p. 1). Dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bedreigingen van de taliban niet tot de ‘voornaamste elementen’ van haar vrees rekende doet ernstig afbreuk aan de ernst daarvan. Bij het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat zij dat op dat ogenblik nog niet wist aangezien haar man het haar niet verteld had omdat ze zwanger was. Dit overtuigt geenszins. Volgens haar verklaringen bij het Commissariaat-generaal ontvluchtte verzoekster immers haar land van herkomst omwille van haar vrees voor de taliban en omwille van haar problemen met haar oom A., zodat er redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij voldoende op de hoogte is over deze elementen die haar hebben doen besluiten voor de tweede keer uit Afghanistan te vluchten, minstens dat zij zich hieromtrent afdoende zou geïnformeerd hebben bij haar moeder of echtgenoot toen zij Iran verliet richting Europa. In haar verzoekschrift wijt verzoekster tenslotte dit eerdere stilzwijgen aan haar gebrekkige scholing. Evenmin dit argument kan overtuigen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoekster verklaarde veel geld te hebben verdiend bij het zelfstandig uitbaten van een schoonheidssalon in Iran, wat zij als verklaring opgeeft voor de vaststelling dat zij 9000 euro kon betalen voor haar reis naar België (CGVS gehoorverslag p. 18). Daargelaten de vaststelling dat deze verklaring indruist tegen eerdere verklaringen nooit te hebben gewerkt en enkel huisvrouw te zijn geweest (vragenlijst DVZ, p. 1 en 2), doet deze verklaring ernstig afbreuk aan haar beweerde profiel van ongeschoolde huisvrouw.

Daarenboven blijken uit het administratief dossier diverse vaststellingen die de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor de taliban bijkomend ondergraven. Zo blijken de stukken die zij ter staving van die werkzaamheden voorlegt behept te zijn met onregelmatigheden en haar verklaringen omtrent de concrete aanleiding van die bedreigingen, met name het feit dat haar oom hen had ‘aangegeven’ bij de taliban, niet geloofwaardig.

Wat de arbeidsovereenkomst betreft treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de in de bestreden beslissing weergegeven onregelmatigheden volstaan om aan deze documenten elke bewijswaarde te ontfangen: het webadres blijkt geen actieve webstek te zijn en het Engels is dermate gebrekkig dat dit de authenticiteit van het stuk verder ontkracht. Hoe dan ook is het niet logisch dat de documenten van een Afghaanse bedrijf met enkel Afghaanse werknemers in het Engels zouden zijn opgesteld. Verzoekster stelt dienaangaande dat de firma zakelijke contacten had met ‘Amerikanen’ waardoor het plausibel is dat de documenten in het Engels zijn opgesteld. Deze stelling kan niet worden gevolgd. Hoewel zulks plausibel zou kunnen zijn voor contracten tussen die firma en ‘Amerikanen’, is dit niet zo voor een arbeidscontract tussen een beweerdelijk ongeschoolde Afghaanse kokkin die het Engels onmachtig is en een zuiver Afghaanse bouwbedrijf. En zo al zou worden aangenomen dat het bedrijf zakelijke contacten had met Amerikanen zou toch op zijn minst kunnen worden verwacht dat er in een dergelijk officieel document geen spelfout zou worden gemaakt in een basaal woord zoals ‘cook’ (correcte Engelse vertaling voor het woord ‘kok’). De opmerking van verzoekster dat de commissaris-generaal bijkomende stappen had moeten ondernemen om de firma te contacteren doet geen afbreuk aan de bovenvermelde vastgestelde inconsistenties. Bovendien is er geen enkele bepaling of beginsel dat de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. In zo ver dat verzoekster verwijst naar het door haar neergelegde visitekaartje van de President van Nero Engineering is het algemeen geweten is dat een dergelijk document overal probleemloos aangemaakt kan worden. Hieruit kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit stuk een objectieve bewijswaarde heeft wat betreft de tewerkstelling van verzoekster, laat staan van haar problemen die zij heeft gekend hieromtrent met de taliban.

Wat de beweerde connecties van haar oom met de taliban betreft merkt de Raad op dat verzoekster hieromtrent slechts vage, ontwijkende en onlogische verklaringen aflegt. Zo kan zij geen informatie geven over de beweerde band van haar oom met de taliban en beperkt zij zich tot de verklaring dat *“hij banden heeft met de taliban en ook met de regering”*. Verzoekster wijst ter verschoning van de lacunes in haar kennis opnieuw naar haar profiel van ongeschoolde huisvrouw. Hoger is reeds gebleken dat aan dat profiel geen enkel geloof kan worden gehecht gelet op de jobs die zij in Iran en Afghanistan beweerdelijk zou hebben uitgeoefend. Daarenboven mag van een asielzoekster verwacht worden dat zij haar beweerde vrees met coherente verklaringen en elementaire kennis kan kaderen, zelfs indien zij slechts laaggeschoold is. Verzoekster wijst er nog op dat zij ten tijde van het gehoor zeven maand

zwanger was, doch de Raad ziet niet in hoe zulks een negatieve impact zou kunnen hebben gehad op verzoeksters mogelijkheid om de gestelde vragen accuraat te beantwoorden.

Het louter formuleren van een vrees voor vervolging is niet afdoende, deze vrees dient in concreto aangetoond te worden met geloofwaardige en coherente verklaringen en waar mogelijk gestaafd met een begin van schriftelijk bewijs. Uit het geheel van bovenvermelde vaststellingen volgt dat verzoekster haar beweerde vrees voor de taliban niet kon staven met geloofwaardige verklaringen.

In haar verzoekschrift meent verzoekster tenslotte vervolging te vrezen als lid van 'de sociale groep van de alleenstaande vrouwen'. Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar procedure aflegde en uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoekster tot op heden een getrouwde vrouw is en dat haar echtgenoot, met wie zij enkele maanden geleden een derde zoon kreeg, momenteel in Griekenland vertoeft (verzoekschrift pagina 3). Het enkele gegeven dat verzoeksters echtgenoot heden in een andere EU-landstaat verblijft is niet afdoende om te besluiten dat verzoekster een 'alleenstaande vrouw' is in de zin van de door verzoekster bijgevoegde UNHCR-richtlijn (stuk 3). Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster momenteel in Afghanistan familie en schoonfamilie heeft wonen (broer en zussen van echtgenoot evenals een eigen getrouwde stiefzus), waardoor zij bij terugkeer in elk geval over een familiaal netwerk beschikt (CGVS gehoorverslag p. 19). Verzoekster kan om deze redenen dan ook niet beschouwd worden als een alleenstaande vrouw. De documenten van UNHCR en Human Rights Watch door verzoekster om haar betoog te ondersteunen zijn in deze dan ook niet dienstig.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekster evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat hij te dezen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647) en dat voormeld artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of er in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Wat betreft de beweerde problemen met verzoeksters oom werd in de bestreden beslissing reeds op omstandig wijze uiteengezet waarom er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekster beweerde problemen met haar oom A.. Zo bleef verzoekster onwetend en opvallend vaag onder meer over de precieze positie van haar oom, zijn banden met de mujaheddin, taliban en regering, zijn huidige werkzaamheden en banden met de regering, omtrent het feit of haar oom al dan niet bescherming genoot van één of andere krijgsheer/commandant, waar hij momenteel juist zou verblijven en zo meer. Ook en nog daargelaten dat verzoekster dit element helemaal niet vermeld heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken, is het helemaal niet geloofwaardig dat hoewel haar oom berucht was en door iedereen werd gevreesd, verzoekster toch nog stappen zou ondernomen hebben om haar grond op te eisen. Voorts, is het niet aannemelijk dat zij in het najaar van 2005 een klacht zou hebben ingediend over het land dat haar zou toebehoren, maar niet kan zeggen wat er dan met deze grond verder zou zijn gebeurd. Tot slot, kan verzoekster in het geheel geen documenten aanbrengen van het proces dat tegen haar oom werd gehouden in Iran. Haar loutere verklaring dat er geen documenten werden bijgehouden voor vluchtelingen (gehoorverslag, 16) houdt geen steek. Te meer daar er wel een rechtszaak zou zijn gehouden waarbij haar oom werd veroordeeld. Verzoeksters huidig verweer dat ze minderjarig was, het proces lang geleden heeft plaats gehad, zij ondertussen vele malen verhuisd is zodat de documenten ondertussen waarschijnlijk zijn verloren gegaan is een post factum verklaring die geenszins overtuigt. Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde klacht kan overigens vastgesteld worden dat dit document dat zich in het administratief dossier bevindt slechts een kopie van een kopie is waaraan om reden dat fotokopieën makkelijk manipuleerbaar zijn, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen met de taliban en met haar oom maar ook van het door verzoekster het voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw kan op basis van deze

elementen niet worden besloten tot het in aanmerking nemen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse*” dd. 11 juli 2012), evenals uit de door verzoekster bijgevoegde informatie, dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED’s), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Verzoekster betwist dit motief uit de bestreden beslissing niet, noch brengt zij enige informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoekster evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER